

яйца отъ сичкытѣ бои. „Вижте дѣца, каза нейна милость, тѣй трѣба да си помагате единъ други. Както правите сега съ яйцата, ще имате да правите съ хиляды други работы. Господь е разподѣлилъ тѣй дароветѣ си, щото съ тѣхъ да могѣтъ хората да си помагѣтъ единъ другиму и да превыкватъ на обичь единъ къмъ други. Дано даде Господь сѣко земи-дай, сѣка търговія да заприлича на вашата трампица съ яйца, дѣто синца спечелихте, а никой не-загуби!“

Боляркиното момченце прочете стихчето си, неговытѣ побратимчета са смаяхъ като го видѣхъ да чете; защото по него време много рѣдко имаше училища, и безъ четъ хора не-можяхъ да разберѣтъ колко е хубаво и по-трѣбно нешто да знае челѣкъ да чете.

Едно малко възглицарче поиска да знае връхъ неговото яйце какво има писано.

„О! то е много добро стихче, каза болярката, слушай:

Който зло неструва,
Въсело праздува.“

Подирь туй сѣко дѣте поиска да знае какво има писано на яйцето му. Сичкытѣ набиколихъ болярката, напрострѣхъ рѣчицы къмъ нея и съ единъ гласъ выкахъ. „Какво има на моето писано?“